

רחל אלבק-גדרון דבר-מה שאין לפקפק בו, אך הוא המפוקפק שבהוויות

"היה היה" – בטוי נפלא! קריאה להניח, להניח שתתציב, למשחק ההניות שיתחיל, נאז, בזמן עבר, "עבר שמעולם לא היה הונה", ובהכפלת שרש הפעל "להיות" לשם חזוק הניה שברירית זו, הנכבית בנשיפה, שתתקיים, שתתמלא תקף, שברית בל-תופר תחתם בין המספר ובין המקשיב בענינה, שהנה, בתוך המסים הנה שביניהם, "היה היה" דבר-מה שאין לפקפק בו, אך הוא המפוקפק שבהניות: האגדה, הלא-היה, זה שהנד עוברת דרכו, שהעצמים חוצים אותו, שהוא "היה היה" אך אבד. היה היה, לא מזמן, די קרוב לכאן, ממש ברחובות הסמוכים, בבית ההוא, "אותו בית יפה", בחדר דומה לחדרך שלך, היה היה מישהו, משהו, דבר-מה, קטן מחדר אך גדול מלא-כלום. והוא אכן, וילא כל שלילה או סתירה, היה היה שם, בחדר זה, בעל הקירות המסידים, ומסגרות המתכת הלבנות של החלון הגדול, ורצפת הקפה-בבית, שם, היה היה אדם אחד, גבוה, נשי במקצת, טבעת גדולה עם אבן שחרה על האמה שלו, ועיניו יפניות כמעט, סמויות, ארכות, ישוב על כרסה בכתם מנדרין, רגליו שלובות זו על זו, והאיפד שלו על ברקיו. מולו ראי גדול, שעון במלכסן על הקיר. בו נשקפת דלת של זכוכית חלב במסגרת עץ לבנה, שני קני רחב חוצים אותה, ונדית של ניקל מחספס, רבוע, נעים, קשה, מאפשרת לך לבעל אותה על ידי פתיחה וסגירה. מאחוריה, המסדרון הקטן חשוף יותר, כחל יותר. היה היה מסדרון. היה היה במסדרון חשך כחלחל, צל שבתאי ואורגנוס, כהות קריחה, כהות מרימת-גבה, היה היתה כהות כהה המרימה כביכול גבה, שם מעבר לדלת שהיא ללא ספק כפופה להוראת האוחז בידית, לו רק יחפץ, לו רק היה יזנה לו רצון לאחו בה. היה היה רצון. רצון – רעיון חמקמק וערטילאי זה, "רצון", דרך הסבר לחלית הבינים שבין חישה ובין פעולה, רצון זה, מיתוס זה בדבר "רצון" שמגיע מן ה"אני" ש"היה היה", מעין שלוחה של דבר מה שתקשה לעולם להגדירו בשפת המערב לסעופיה, שהיה היה – אני. לצד פרסת המנדרין – אקדח קטן ויפה, ולידו חפיסת קרטון כחלה של פדורים, ועליה מצורת מטרה עם צלב בתוכה, בברונזה עמומה, מנחים ליד פה הרגל של האדם הזה, אני. מה שאין הראי משקף – אינו קים. מה שהראי משקף – קים בתוך הראי. אפשר לעבד לראי, להתפלל אליו, לקוד לו, להקטיר קטרת כלפיו. והוא יאפשר לעובד, למתפלל, לקוד, למקטר להיות, בתמורה. אם-כל-חי, ראי. היה היה ראי. אין הראי אלא "היה היה" בעצמו. הוא ה"היה היה" בכבודו ובעצמו. מן הראוי שישכן במקדשים, כפי שאכן הוא שוכן במקדשי השינטו שבקיוטו, אריאל יפהפיה, קרנה נאלמה, שכן אין הוא אלא ה"היה היה", וה"הוא שיהיה" בכבודו ובעצמו.